

"И ето аз се връщам сама от града тъжна, без настроение"
или:

"Тебе вярвам много, вярвам ти в ^{св}сичко, непоколебимо и искрено".

21 Онези редове ме кара^т аз да не ти вярвам или не, по добре би било казано, още веднъж да ти кажа, че ти ^{си}скромна, даже прекалено скромна, и че все пак се подценяваш. Казваш, че се боиш да откриеш душата си, защото в такъв случай и чувството и трагизма изказа^т в една лоша форма, биха добили един съвсем друг вид. Охо, да прощаваш, но колкото и сходни понятия да са чувството и формата, ~~и~~ ти и аз все пак бихме могли да ги разграничим. Поставям тебе най-напред, защото вие, чувствените жени, имате един особен усет.

После бил съм те "кастрил". За Бога, аз никъде не съм имал подобно намерение и мисля, че не съм излязъл от орбитата на нашата интимност.

Изнесохме забавата с голям успех; а най-главното, че самите ние останахме доволни.

Аз ще чакам сега твоето "дълго" писмо, разбира се, ако не се явят пак смекчающи вината обстоятелства: че си имала да закръпиш някой чорап или пък "колежката ти" е имала някои колеги на гости и разбира се, неучтиво е да се пише дълго в тяхно присъствие.

Моя другар ~~има~~ има великото търпение да ~~не~~ дочака ~~ни~~ да завърна писмото, затова има правото да ви поздрави и двете.

Приеми моите привети:

Кольо

